

Sygn.akt III AUa 408/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 grudnia 2020 r.

Sąd Apelacyjny w Białymstoku, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: sędzia Bożena Szponar - Jarocka Sędziowie: Alicja Sołowińska

Teresa Suchcicka

Protokolant: Edyta Katarzyna Radziwińska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 9 grudnia 2020 r. w B.

sprawy z odwołania L. L.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B.

o podjęcie wypłaty emerytury

na skutek apelacji wnioskodawcy L. L.

od wyroku Sądu Okręgowego w Białymstoku V Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 14 maja 2020 r. sygn. akt V U 287/20

I. oddala apelację;

II. zasądza od L. L. na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. 240 (dwieście czterdzieści) złotych z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego od dnia uprawomocnienia się niniejszego orzeczenia do dnia zapłaty tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego za II instancję.

Alicja Sołowińska Bożena Szponar - Jarocka Teresa Suchcicka

Sygn. akt III AUa 408/20

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. decyzją z dnia 9 marca 2020 r. wydaną w oparciu o przepisy ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2020 r. poz. 53) przyznał L. L. emeryturę od 1 stycznia 2020 r. Wysokość emerytury została obliczona w oparciu o art. 26 ww. ustawy z uwzględnieniem kwoty składek zewidencjonowanych na koncie z uwzględnieniem waloryzacji 285.850,66 zł, kwoty zwaloryzowanego kapitału początkowego 148.780,28 zł oraz średniego dalszego trwania życia 170,90 miesięcy. Kwota emerytury wyniosła 2.543,19 zł. Jednocześnie organ rentowy zawiesił wypłatę powyższego świadczenia z powodu zbiegu prawa do więcej niż jednego świadczenia wskazując, że może być wypłacane tylko jedno - wyższe lub wybrane przez ubezpieczonego.

W odwołaniu od powyższej decyzji L. L. zarzucił:

1) naruszenie pkt 21 Rezolucji Parlamentu Europejskiego z dnia 21 maja 2013 r. w sprawie planu na rzecz adekwatnych, bezpiecznych i stabilnych emerytur ((...)(...)) poprzez jego niezastosowanie polegające na nieuwzględnieniu ścisłego powiązania świadczeń z tytułu emerytur z przeprowadzonymi latami i płaconymi składkami,

2) naruszenie art. 67 ust. 1 Konstytucji poprzez jego niezastosowanie, w związku z zasadą równości wobec prawa i niedyskryminacji wynikająca z art. 32 Konstytucji.

Wskazując na powyższe wniósł o: zmianę zaskarżonej decyzji w części zawieszającej prawo do wypłaty emerytury z FUS poprzez przyznanie wypłaty świadczenia emerytalnego, wypłatę należnych świadczeń emerytalnych wraz z odsetkami za każdy dzień opóźnienia w wypłacie emerytury, oraz zasądzenie od organu rentowego zwrotu kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych prawem.

Organ rentowy w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego oddalenie.

Sąd Okręgowy w Białymstoku wyrokiem z 14 maja 2020 r. oddalił odwołanie.

Sąd ten ustalił, że L. L. urodził się (...) Czynną służbę wojskową odbywał w okresie od 18 września 1967 r. do 12 kwietnia 1990 r. Odwołujący jest uprawniony do emerytury wojskowej od 1 maja 1990 r. na podstawie ustawy z dnia 16 grudnia 1972 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych i ich rodzin. Na dzień zwolnienia ze służby wojskowej (12.04.1990 r.) do wysługi emerytalnej został doliczony okres służby wojskowej od 18.09.1967 r. do 12.04.1990 r. Po zwolnieniu ze służby wojskowej do wysługi emerytalnej został zaliczony okres zatrudnienia i ubezpieczenia od 31 sierpnia 1992 r. z przerwami do 30 września 2004 r. (zaświadczenie k- 16 akt emerytalnych). Wojskowe Biuro Emerytalne decyzją z 23 listopada 2004 r. przeliczyło podstawę wymiaru świadczenia ustalając ją w wysokości 76,18 %, z ograniczeniem do 75 % podstawy wymiaru emerytury.

Sąd czyniąc ustalenia w sprawie oparł się na dowodach z dokumentów, w tym złożonych do akt, czy zgromadzonych w toku postępowania przed organem rentowym i zawartych w aktach ZUS. Ich forma oraz treść nie wzbudziła wątpliwości co do ich autentyczności wobec czego zostały one uznane za wiarygodne w całości i stanowiły pełnowartościowe źródło informacji o okolicznościach faktycznych w sprawie.

Na wstępie rozważań Sąd Okręgowy wskazał, że rozpoznanie sprawy nastąpiło na posiedzeniu niejawnym na podstawie art. 148¹ § 1 k.p.c. W przedmiotowej sprawie okoliczności faktyczne nie były sporne, a zatem nie zachodziła potrzeba przeprowadzania dowodów. Spór dotyczył jedynie prawa, a ponadto strony nie wniosły o przeprowadzenie rozprawy. W tych okolicznościach Sąd na podstawie powołanego przepisu ocenił, że przeprowadzenie rozprawy nie jest konieczne, co w konsekwencji pozwoliło na rozpoznanie sprawy i wydanie rozstrzygnięcia na posiedzeniu niejawnym.

W kontekście poczynionych ustaleń Sąd Okręgowy wskazał, że spór w sprawie sprowadzał się do ustalenia, czy organ rentowy prawidłowo zawiesił wypłatę przyznanej L. L. emerytury z powszechnego systemu emerytalnego wobec zbiegu prawa do świadczeń.

Zgodnie z art. 2 ust. 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2020 r. poz. 53 ze zm.). świadczenia na warunkach i w wysokości określonych w ustawie przysługują również żołnierzom zawodowym oraz funkcjonariuszom Policji, Urzędu Ochrony Państwa, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej, jeżeli nie spełniają oni warunków do nabycia prawa lub utracili prawo do świadczeń określonych w przepisach o zaopatrzeniu emerytalnym tych osób, oraz członkom rodzin pozostałym po tych osobach. W art. 95 ust. 1 tej ustawy wskazano przy tym, że w razie zbiegu u jednej osoby prawa do kilku świadczeń przewidzianych w ustawie wypłaca się jedno z tych świadczeń - wyższe lub wybrane przez zainteresowanego. W myśl art. 95 ust. 2 - przepis ust. 1 ustawy emerytalnej, stosuje się również, z uwzględnieniem art. 96, w razie zbiegu prawa do emerytury lub renty określonych w ustawie z prawem do świadczeń przewidzianych w przepisach o zaopatrzeniu emerytalnym osób,

o których mowa w art. 2 ust. 2, z wyjątkiem przypadku, gdy emerytura wojskowa lub policyjna została obliczona według zasad określonych w art. 15a albo art. 18e ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin lub w art. 15a lub art. 15d lub art. 18e ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, (...) Marszałkowskiej, Służby Ochrony Państwa, Państwowej Straży Pożarnej, (...) Skarbowej i Służby Więziennej oraz ich rodzin.

Również art. 7 ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin (Dz. U. z 2020 r. poz. 586 ze zm.) stanowi, że w razie zbiegu prawa do emerytury lub renty przewidzianych w ustawie z prawem do emerytury lub renty albo do uposażenia w stanie spoczynku lub uposażenia rodzinnego przewidzianych w odrębnych przepisach wypłaca się świadczenie wyższe lub wybrane przez osobę uprawnioną, jeżeli przepisy szczególne nie stanowią inaczej.

Mając na uwadze powyższe, ubezpieczony jako emeryt wojskowy miał prawo do emerytury powszechnej z ubezpieczenia społecznego, o czym też prawidłowo orzekł organ rentowy zaskarżoną decyzją przyznającą ubezpieczonemu emeryturę z ubezpieczenia społecznego. Równocześnie prawidłowe było także stanowisko organu rentowego odnośnie faktu zaistnienia zbiegu u ubezpieczonego prawa do dwóch świadczeń - mianowicie świadczenia w postaci emerytury wojskowej otrzymywanej w momencie wystąpienia z wnioskiem o emeryturę powszechną oraz świadczenia w postaci emerytury z ubezpieczenia społecznego, przyznanej na podstawie ustawy emerytalnej. Zbieg prawa do powyższych świadczeń nastąpił od momentu uzyskania przyznanego później świadczenia - zatem z dniem przyznania emerytury powszechnej. W związku z tym organ rentowy trafnie nie podjął wypłaty tejże emerytury, biorąc pod uwagę regulację art. 95 ust. 1 i 2 ustawy emerytalnej i bezsporny fakt tego, iż emerytura wojskowa, jako świadczenie wyższe (czego ubezpieczony nie kwestionował), jest korzystniejsza dla ubezpieczonego.

Odnosząc się do zarzutów ubezpieczonego zawartych w odwołaniu Sąd wskazał, że każdy obywatel w Polsce ma prawo do świadczeń emerytalnych za cały okres swojej aktywności zawodowej. Prawo ubezpieczonego do powszechnego świadczenia emerytalnego nigdy nie zostało zakwestionowane przez organ rentowy, co więcej, dowodem na fakt uznania tego prawa jest zaskarżona decyzja przyznająca ubezpieczonemu emeryturę z ubezpieczenia społecznego. Jednocześnie Sąd zaznaczył, że czym innym jest prawo do świadczenia przysługujące ubezpieczonemu, a czym innym odrębna regulacja dotycząca zagadnienia sposobu wypłacania świadczeń w wypadku ich zbiegu, z jakim mamy do czynienia w niniejszym postępowaniu. Właściwa dla takiej sytuacji zbiegu prawa do świadczeń - regulacja art. 95 ustawy emerytalnej została prawidłowo zastosowana przez organ rentowy. Organ rentowy nie miał bowiem możliwości podjęcia zgodnie z prawem innej decyzji, niż wskazana w zaskarżonej decyzji. Przepis wprost wskazuje, że albo decyzję co do tego, które świadczenie ma być wypłacane podejmuje ubezpieczony, albo też organ we własnym zakresie dokonuje wypłat świadczenia w wyższej wysokości. Organ rentowy nie mógł więc dokonać wypłaty powszechnej emerytury niejako równoległe z emeryturą wojskową, byłoby to oczywiście naruszenie wskazanego przepisu. Prawo do otrzymania jednego świadczenia wynika wprost z art. 95 o emeryturach i rentach z FUS jak i z analogicznego art. 7 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin (zob. np. wyrok Sądu Najwyższego z 4.12.2013 roku, II UK 223/13, wyroki Sądów Apelacyjnych: w G. z 4.10.2013 roku III AUa 114/13, w S. z 21.03.2019 roku III AUa 909/16)

Poza przewidzianym w art. 95 ust. 2 ustawy emerytalnej wyjątkiem w postaci ustalenia emerytury wojskowej według zasad określonych w art. 15a albo art. 18e ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin, zasadą ogólną jest bowiem przy zbiegu świadczeń z FUS wypłata jednego ze świadczeń: wybranego przez ubezpieczonego lub wyższego. Emerytura wojskowa L. L. nie była ustalana na podstawie przepisu art. 15a albo 18 e ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. (pierwszy z przepisów dotyczy wysokości emerytury wojskowej żołnierza powołanego do służby wojskowej po raz pierwszy po dniu 1 stycznia 1999 r., drugi zaś dotyczy emerytur żołnierzy, którzy służbę rozpoczęli po raz pierwszy po dniu 31 grudnia 2012 r.).

W ocenie Sądu Okręgowego, zastosowania do sytuacji ubezpieczonego nie znajdowała również szczególna regulacja przewidziana w art. 96 ustawy emerytalnej (zbieg prawa do emerytury z prawem do: renty inwalidy wojennego i wojskowego, którego niezdolność do pracy pozostaje w związku ze służbą wojskową; renty z tytułu niezdolności do pracy spowodowanej pobytem w miejscach, o których mowa w art. 3 i 4 ust. 1 ustawy z dnia 24 stycznia 1991 r. o kombatantach oraz niektórych osobach będących ofiarami represji wojennych i okresu powojennego; renty z tytułu niezdolności do pracy spowodowanej wypadkiem przy pracy, wypadkiem w drodze do pracy lub z pracy lub chorobą zawodową).

Odnośnie zarzutu naruszenia zasady równości rozumianej jako nakazu jednakowego traktowania świadczeniobiorców charakteryzujących się jednakową cechą istotną (art. 67 ust. 1 w związku z art. 32 ust. 1 Konstytucji RP) Sąd I instancji podkreślił, że odwołujący nie wskazał jakie cechy wspólne charakteryzują świadczeniobiorców, do których on należy i które przemawiałby za naruszeniem zasady równości w jego przypadku. Ponadto również Europejski Trybunał Praw Człowieka w decyzjach z dnia 11 grudnia 2018 r., nr (...) i nr (...) uznał uprawnienie Państwa Członkowskiego do samodzielnego kształtowania systemu zabezpieczenia społecznego, w tym wprowadzenia zasady wypłaty jednego świadczenia, w myśl której, skarżącemu nie można było przyznać jednocześnie dwóch świadczeń, nie znajdując przy tym podstaw do ingerencji w obowiązujące prawo krajowe w tym zakresie.

Sąd Okręgowy podkreślił, że Sąd Najwyższy w powołanym w odwołaniu wyroku z 24 stycznia 2019 r., I UK 426/17, a w szczególności w jego uzasadnieniu również wskazał i uznał za właściwy taki kierunek wykładni art. 95 ust. 1 i 2 ustawy emerytalnej, z którego wynika, że użyte w ust. 2 tego artykułu sformułowanie „emerytura (...) obliczona według zasad określonych w art. 15a albo art. 18e ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych” oznacza odwołanie się do zasad obliczenia emerytury wojskowej określonych w tych przepisach, a więc z uwzględnieniem wyłącznie służby wojskowej, co z kolei uzasadnia prawo do pobierania dwóch emerytur „wypracowanych” niezależnie od siebie. O wyjątku od zasady pobierania jednego świadczenia nie decyduje zatem data przyjęcia do służby, ale brak możliwości obliczenia emerytury wojskowej przy uwzględnieniu „cywilnego” stażu emerytalnego. Przy czym ten „brak możliwości” nie zachodzi wtedy, gdy emeryt wojskowy nie decyduje się na złożenie wniosku o doliczenie po zwolnieniu ze służby wojskowej okresów składkowych i nieskładkowych, choć mogą one zwiększyć podstawę wymiaru emerytury do 75 %, lecz wówczas, gdy wynikające z przepisów prawa uwarunkowania nie pozwalają na wykorzystanie stażu „cywilnego” w emeryturze wojskowej.

W niniejszej sprawie odwołujący miał możliwość włączenia okresów składkowych po zwolnieniu ze zwolnieniu ze służby do obliczenia wysokości emerytury wojskowej, aż do osiągnięcia poziomu 75 % podstawy wymiaru i z takiej możliwości skorzystał. Zmiana wysługi emerytalnej przy uwzględnieniu okresów cywilnego stażu miała wpływ na wysokość pobieranej emerytury, zatem ubezpieczony nie jest uprawniony do wypłaty dwóch świadczeń.

Biorąc pod uwagę ustalenia dokonane na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, Sąd jednoznacznie stwierdził, że organ rentowy zasadnie i prawidłowo nie podjął wypłaty świadczenia emerytalnego z ubezpieczenia społecznego przysługującego L. L. wobec faktu otrzymywania przez niego wyższego świadczenia w postaci emerytury wojskowej i treści art. 95 ust. 1 i 2 ustawy emerytalnej.

Z tego względu Sąd oddalił odwołanie jako bezzasadne na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c.

Apelację od wyroku Sądu Okręgowego złożył L. L.. Zaskarżając wyrok w całości zarzucił mu błędne ustalenie stanu prawnego i nieuzasadnione oddalenie odwołania.

Wskazując na powyższe, skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uwzględnienie odwołania, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania oraz zasądzenie od organu rentowego na rzecz odwołującego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych prawem.

Skarżący zarzucił dokonanie przez Sąd wadliwej oceny sytuacji prawnej i w rezultacie niezasadnie oddalenie odwołania. Zdaniem skarżącego, spór w sprawie nie sprowadza się tylko do samego faktu zawieszenia wypłaty świadczenia, lecz dotyczy uznania prawa do wypłaty dwóch świadczeń emerytalnych. Ocena prawna sprowadza się zatem do konieczności ustalenia, czy w świetle aktualnych regulacji prawnych istnieje podstawa do uznania indywidualnego prawa do wypłaty dwóch świadczeń i, czy zawieszenie wypłaty jednego ze świadczeń narusza w sposób dyskryminujący moje prawa i jest prawnie niedopuszczalne.

Skarżący nie zgodził się ze stanowiskiem Sądu, iż nie wskazał, jakie cechy wspólne charakteryzują świadczeniobiorców, do których należy oraz czynników, które przemawiałyby za naruszeniem zasady równości w tej wspólnej grupie. Zdaniem skarżącego brak enumeratywnego wyliczenia cech wspólnych nie stanowił przeszkody w ustaleniu przez Sąd, czy doszło do naruszenia zasady równości. Zarzucił, że Sąd nie dołożył należytej staranności, ponieważ stwierdzając, że w przedmiotowej sprawie okoliczności faktyczne nie były sporne miał wiedzę, że skarżący należy do grupy świadczeniobiorców, którzy w zakresie prawa do wypłaty świadczeń emerytalnych z tytułu zbiegu uprawnień do dwóch emerytur mają poniższe istotne cechy wspólne: posiadają ustalone prawo do emerytury wojskowej i prawo do emerytury w systemie ubezpieczeń społecznych. Jedynym kryterium różnicującym, wynikającym wprost z litery prawa była data powołania do służby wojskowej. Skarżący powołał się na wyrok Sądu Najwyższego z 24.01.2019 r. I UK 426/17, który uznał, że data przyjęcia do służby nie jest elementem decydującym o baraku możliwości zastosowania wyjątku od pobierania jednego świadczenia i tym samym nie jest przeszkodą w zastosowaniu takiego wyjątku. Według Sądu Najwyższego elementem umożliwiającym zastosowanie wyjątku od tej reguły jest wynikające z przepisów prawa uwarunkowanie niepozwalające na wykorzystanie stażu „cywilnego” w emeryturze wojskowej. Zdaniem skarżącego taka interpretacja nie oznacza jednak, iż istnieją regulacje prawne, które wykluczają pobieranie, w drodze wyjątku, dwóch emerytur przez świadczeniobiorcę, który mając ustaloną emeryturę wojskową wyłącznie za lata służby, następnie w ograniczonym zakresie korzystał z doliczenia stażu „cywilnego” do świadczenia resortowego. Uzasadniając powyższe stanowisko wskazał, że ustawa, na mocy której uzyskał prawo do emerytury wojskowej reguluje odrębnie (niezależnie od siebie) dwie sytuacje faktyczne- doliczenie lat pracy poza wojskiem do wysługi wojskowej oraz postępowanie w przypadku zbiegu świadczeń emerytalnych. Żaden przepis ustawy nie zawiera zapisu o zależności między tymi regulacjami zarówno w zakresie powiązań, jak i wyłączeń. Ustawa nie wiąże doliczenia lat z koniecznością posiadania uprawnień do emerytury cywilnej i ustalenia tej emerytury. Zbieg świadczeń powstaje dopiero z chwilą ustalenia dwóch emerytur. W przypadku skarżącego doliczenie do wysługi z tytułu lat pracy poza wojskiem miało miejsce w 2004 r., natomiast zbieg emerytur wystąpił dopiero w 2020 r. Skarżący podkreślił, że przepis o doliczeniu lat cywilnych nie zastępuje i nie reguluje prawnie zbiegu emerytur, ani też kwota doliczenia nie jest tożsamym świadczeniem co druga emerytura.

W ocenie skarżącego chybiona jest również argumentacja Sądu Okręgowego, który przyjął, że skoro Europejski Trybunał Praw Człowieka w decyzjach z 11.12.2018 r. nr (...) i nr (...) uznał uprawnienie Państwa Członkowskiego do samodzielnego kształtowania systemu zabezpieczenia społecznego, w tym wprowadzenia wypłaty jednego świadczenia, nie znajdując przy tym podstaw do ingerencji w obowiązujące prawo krajowe w tym zakresie, to tym samym sankcjonuje to brak naruszenia zasady równości. Sąd nie zważył, że samodzielnego kształtowania systemu zabezpieczenia społecznego nie jest tożsame z prawem do dowolnego kształtowania systemu zabezpieczenia bez uwzględnienia zasad międzynarodowych, które nasz kraj zobowiązał się przestrzegać. W tym zakresie istnieje szereg wyroków (...) nakazujących stosowanie takich systemów w prawie krajowym, które nie będą dyskryminujące oraz muszą być stosowane w sposób niestanowiący dyskryminacji.

Ponadto skarżący zarzucił Sądowi Okręgowemu, iż nie odniósł się do naruszenia zasady równości i zasady proporcjonalności. W szczególności Sąd nie rozważył, że w tej samej grupie o cechach wspólnych istnieje regulacja prawna umożliwiająca wypłatę dwóch emerytur i, czy zastosowanie tej regulacji w sytuacji ubezpieczonego nie nosi znamion naruszenia równości i proporcjonalności.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja wnioskodawcy okazała się niezasadna, albowiem nie zawierała zarzutów, które mogłyby skutkować zmianą zaskarżonego wyroku bądź też jego uchyleniem i przekazaniem sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji. Sąd Okręgowy prawidłowo ustalił stan faktyczny w sprawie i dokonał jego subsumcji, a wyciągnięte wnioski są zgodne z obowiązującym stanem prawnym. Sąd Apelacyjny podziela oceną prawną zaskarżonej decyzji dokonaną przez Sąd Okręgowy.

Ustalony przez Sąd Okręgowy stan faktyczny sprawy nie był sporny pomiędzy stronami i nie jest też kwestionowany przez skarżącego w apelacji. Wobec tego, Sąd Apelacyjny ustalenia poczynione przez Sąd I instancji przyjmuje za własne. Wynikało z nich, że decyzją z 27 listopada 1990 r. Wojskowe Biuro Emerytalne przyznało odwołującemu L. L. prawo do emerytury wojskowej od dnia 1 maja 1990 r. Na dzień zwolnienia ze służby wojskowej do wysługi emerytalnej zaliczono mu okres służby wojskowej od 18.09.1967 r. do 12.04.1990 r. Emerytura wyniosła 64,00% podstawy wymiaru. Po zwolnieniu ze służby wojskowej do wysługi emerytalnej wnioskodawcy zostały zaliczone okresy zatrudnienia i ubezpieczenia od 31.08.1992 r. do 30.09.2004 r. (z przerwami). Decyzją z 23.11.2004 r. Dyrektor (...) w B. przeliczył odwołującemu podstawę wymiaru wysokości emerytury wojskowej z uwzględnieniem okresów zatrudnienia i ubezpieczenia po zakończeniu służby wojskowej. Procentowy wymiar emerytury wyniósł 76,18 %, z tym, że ograniczono ją do 75% podstawy wymiaru według zasady nieprzekraczania 75%. Zaskarżoną w sprawie decyzją z 9.03.2020 r. organ rentowy przyznał wnioskodawcy od 1.01.2020 r. prawo do emerytury powszechnej, jednocześnie zawieszając wypłatę tego świadczenia z uwagi na zbieg prawa do więcej niż jednego świadczenia.

Wbrew twierdzeniom apelującego, Sąd Okręgowy trafnie określił istotę sporu w sprawie. Przedmiotem postępowania jest prawo ubezpieczonego do wypłaty zawieszanej emerytury z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w sytuacji zbiegu tego świadczenia z emeryturą wojskową. Nie ulegało wątpliwości, że w polskim systemie zabezpieczenia społecznego zasadą jest pobieranie jednego świadczenia (wybranego lub wyższego). Stosownie do treści art. 7 ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych i ich rodzin, w razie zbiegu prawa do emerytury lub renty przewidzianych w ustawie z prawem do emerytury lub renty albo do uposażenia w stanie spoczynku lub uposażenia rodzinnego przewidzianych w odrębnych przepisach wypłaca się świadczenie wyższe lub wybrane przez osobę uprawnioną, jeżeli przepisy szczególne nie stanowią inaczej. Zgodnie z art. 95 ust. 1 ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz.U. z 2020 r., poz. 53, zwanej dalej „ustawą emerytalną”), w razie zbiegu u jednej osoby prawa do kilku świadczeń przewidzianych w ustawie wypłaca się jedno z tych świadczeń - wyższe lub wybrane przez zainteresowanego. W myśl art. 95 ust. 2 tej ustawy, przepis ust. 1 ustawy emerytalnej, stosuje się również, z uwzględnieniem art. 96, w razie zbiegu prawa do emerytury lub renty określonych w ustawie z prawem do świadczeń przewidzianych w przepisach o zaopatrzeniu emerytalnym osób, o których mowa w art. 2 ust. 2, z wyjątkiem przypadku, gdy emerytura wojskowa lub emerytura funkcjonariuszy została obliczona według zasad określonych w art. 15a albo art. 18e ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin lub w art. 15a lub art. 15d lub art.18e ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, (...) Marszałkowskiej, Służby Ochrony Państwa, Państwowej Straży Pożarnej, (...)Skarbowej i Służby Więziennej oraz ich rodzin. Co do zasady więc w razie zbiegu uprawnień do emerytury z dwóch różnych systemów przysługuje tylko jedno świadczenie – wyższe lub wybrane przez zainteresowanego. Zasada ta ma również zastosowanie do przypadku nabycia prawa do emerytury wojskowej, albowiem art. 95 ust. 2 określający wyjątek od zasady pobierania jednego świadczenia emerytalnego odnosi się również do emerytur wojskowych. Wyłączenie zasady pobierania jednego świadczenia, przewidziane w art. 95 ust. 2 ustawy emerytalnej dotyczy przypadku obliczenia emerytury wojskowej dla żołnierza powołanego do służby wojskowej po raz pierwszy po 1 stycznia 1999 r. Sytuacja żołnierzy zawodowych, o których stanowi art. 15a ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin, jest odmienna, gdyż przy obliczaniu ich emerytury wojskowej nie podlegają uwzględnieniu żadne okresy składkowe i nieskładkowe ani sprzed rozpoczęcia służby (art. 16 ust. 1 tej ustawy), ani przypadające po jej zakończeniu (art. 14 ust. 1 tej ustawy). Wskutek rozdzielenia systemów ubezpieczeniowego i zaopatrzeniowego każdy z nich realizuje osobno zobowiązania wobec żołnierzy zawodowych, którzy służbę rozpoczęli po 1 stycznia 1999 r. W rezultacie osoba uprawniona do emerytury wojskowej obliczonej na podstawie art. 15a ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych

oraz ich rodzin, która spełnia jednocześnie warunki do emerytury z FUS ma prawo do pobierania obu tych świadczeń bez ograniczeń.

Kluczowe znaczenie miała zatem w sprawie wykładnia użytego w art. 95 ust. 2 ustawy emerytalnej zwrotu „emerytura wojskowa została obliczona według zasad określonych w art. 15a lub art. 18e ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin” i rozstrzygnięcie, czy ma on znaczenie podmiotowe, czy też przedmiotowe - ukierunkowane na sposób jej obliczenia.

Interpretacji powyższego przepisu dokonał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 24 stycznia 2019 r. sygn. akt I UK 426/17, LEX nr 2610283. Sąd Najwyższy uznał za właściwy kierunek wykładni art. 95 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz.U z 2018 r. poz. 1076 ze zm.), z którego wynika, że użyte w ust. 2. tego artykułu sformułowanie „emerytura (...) obliczona według zasad określonych w art. 15a albo art. 18e ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych” oznacza odwołanie się do zasad obliczenia emerytury wojskowej określonych w tych przepisach, a więc z uwzględnieniem wyłącznie służby wojskowej, co z kolei uzasadnia prawo do pobierania dwóch emerytur „wypracowanych” niezależnie od siebie. Zatem o wyjątku od zasady pobierania jednego świadczenia nie decyduje data przyjęcia do służby, ale brak możliwości obliczenia emerytury wojskowej przy uwzględnieniu „cywilnego” stażu emerytalnego. Przy czym ten „brak możliwości” nie występuje wtedy, gdy emeryt wojskowy nie decyduje się na złożenie wniosku o doliczenie po zwolnieniu ze służby wojskowej okresów składkowych i nieskładkowych, choć mogą one zwiększyć podstawę wymiaru emerytury do 75 %. Wspólnym bowiem mianownikiem uzasadniającym prawo do dwóch świadczeń są uwarunkowania wynikające z przepisów prawa niepozwalające na wykorzystanie stażu „cywilnego” w emeryturze wojskowej, a nie wybór emeryta wojskowego. O zastosowaniu wyjątku od zasady wypłacania jednego świadczenia decyduje brak możliwości obliczenia emerytury wojskowej przy uwzględnieniu „cywilnego” stażu emerytalnego, a nie data przyjęcia żołnierza zawodowego do służby wojskowej (art. 95 ust. 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, t.j. Dz.U. z 2018 r. poz. 1076).

W uzasadnieniu wyroku z dnia 24 stycznia 2019 r. Sąd Najwyższy wyjaśnił, że artykuł 2 ustawy emerytalnej umożliwia emerytowanym żołnierzom zawodowym i funkcjonariuszom służb mundurowych nabycie prawa do emerytury z powszechnego systemu emerytalnego, po spełnieniu jego ustawowych przesłanek. W przypadku sprzężenia tego prawa nie tylko z wiekiem emerytalnym, ale także z posiadaniem wymaganych okresów składkowych i nieskładkowych (przy emeryturze z systemu zdefiniowanego świadczenia), w stażu emerytalnym nie uwzględnia się okresów służby wojskowej oraz służby w formacjach „mundurowych”, jeżeli z tego tytułu ustalono prawo do świadczeń pieniężnych określonych w ustawach o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych i funkcjonariuszy służb mundurowych (art. 5 ust. 2a ustawy emerytalnej). Niezależnie od daty przyjęcia do służby (i niezależnie od rodzaju emerytury) emeryt wojskowy nie może mieć uwzględnionego okresu służby wojskowej w emeryturze z powszechnego systemu emerytalnego. W tym zakresie sytuacja żołnierzy przyjętych do służby po raz pierwszy po dniu 1 stycznia 1999 r. i przed tym dniem ukształtowana jest jednakowo. Inaczej natomiast rzecz się przedstawia w aspekcie wpływu „cywilnych” okresów stażu emerytalnego na prawo i wysokość świadczeń wojskowych. Do wysługi emerytalnej żołnierza, który pozostawał w służbie przed dniem 2 stycznia 1999 r., zalicza się (z urzędu) posiadane przed przyjęciem do służby okresy składkowe i nieskładkowe w rozumieniu ustawy emerytalnej (art. 16 ust. 1 w związku z art. 15 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych). Okresy te uwzględnia się w ten sposób, że emerytura wojskowa wzrasta o 2,6 % podstawy wymiaru za nie więcej niż 3 lata okresów składkowych poprzedzających służbę (a o 1,3 % za każdy następny rok i 0,7 % za każdy rok okresów nieskładkowych poprzedzających służbę). Tak ustalona emerytura podlega (na wniosek) zwiększeniu - w wyniku doliczenia okresów przypadających po zwolnieniu ze służby - o 1,3 % podstawy wymiaru za każdy rok zatrudnienia przed dniem 1 stycznia 1999 r. w wymiarze czasu pracy nie niższym niż połowa pełnego wymiaru czasu pracy oraz za każdy rok okresów opłacania składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe po dniu 31 grudnia 1998 r. lub za okres nieopłacania składek z powodu przekroczenia w trakcie roku kalendarzowego kwoty rocznej podstawy wymiaru składek na te ubezpieczenia - pod warunkiem, że emerytura ta wynosi mniej niż 75 % podstawy jej wymiaru i emeryt ukończył 50/55 lat życia albo stał się inwalidą (art. 14 ust. 1 - 4 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych). Natomiast prawo i wysokość emerytury żołnierzy, którzy zostali przyjęci do

służby po raz pierwszy po dniu 1 stycznia 1999 r., uzależnia się wyłącznie od okresów służby wojskowej, co wynika z art. 15a ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych. W konkluzji, żołnierz, który pozostawał w służbie przed dniem 2 stycznia 1999 r., może – w świadczeniu wojskowym - korzystać z „cywilnej” wysługi emerytalnej, natomiast przyjęty do służby po raz pierwszy po dniu 1 stycznia 1999 r. nie ma takiego uprawnienia.

W wywodach poczynionych w powyższym wyroku Sąd Najwyższy zauważył również, że nie wszyscy żołnierze, którzy pozostawali w służbie przed dniem 2 stycznia 1999 r., mogą faktycznie zrealizować uprawnienie do wykorzystania „cywilnej” wysługi emerytalnej. Wystarczy bowiem odpowiednio długa służba i wzrosty emerytury z tytułu szczególnych właściwości służby (art.15 ust.2 i 3) lub z tytułu inwalidztwa wojskowego (art. 15 ust.4), aby – przy spłaszczeniu podstawy wymiaru emerytury wojskowej do maksymalnie 75% (art. 18 ust. 1) – „cywilne” okresy ubezpieczenia w żaden sposób nie zwiększały świadczenia. W takim przypadku emeryt wojskowy, niezależnie od swojej woli, nie ma prawnej możliwości skonsumowania żadnego „cywilnego” okresu ubezpieczenia w wojskowej emeryturze. Podobnie rzecz się ma w przypadku tego rodzaju okresów poprzedzających służbę, krótszych niż rok (art.15 ust. 1 pkt 2-4).

Zauważyć należy, że sprawa rozpoznawana przez Sąd Najwyższy dotyczyła ubezpieczonego – żołnierza, który po odbyciu 23 lat służby przeszedł na zaopatrzenie emerytalne (na poziomie 64% podstawy wymiaru, ale po uwzględnieniu zwiększenia z tytułu grupy inwalidzkiej osiągnął maksymalną wysokość świadczenia tylko z tytułu służby) pobierane z Wojskowego Biura Emerytalnego. Idąc tokiem rozumowania Sądu Najwyższego można stwierdzić, że warunkiem, który zadecydował (w tym konkretnym przypadku) o uprzywilejowaniu żołnierza (poprzez pobieranie równoległe dwóch świadczeń), był brak możliwości uwzględniania w wojskowej emeryturze jakiegokolwiek okresu „cywilnego” stażu emerytalnego. Kryterium to określa jednocześnie krąg podmiotów charakteryzujących się tą samą istotną cechą. Do tej grupy należą emeryci wojskowi, których wypracowane okresy składkowe i nieskładkowe nie miały żadnego wpływu na wysokość emerytury wojskowej. Do nich zaś należą wszyscy żołnierze, którzy zostali powołani do służby po raz pierwszy po dniu 1 stycznia 1999 r. oraz niektórzy żołnierze, którzy pozostawali w służbie przed dniem 2 stycznia 1999 r.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy, stwierdzić należy, że L. L. nie należy do żadnej z tych grup, bowiem w jego przypadku „cywilne” okresy ubezpieczenia zostały uwzględnione przy ustalaniu podstawy wymiaru emerytury wojskowej i miały wpływ na jej wysokość.

W przypadku żołnierzy, którzy wstąpili do służby przed 1 stycznia 1999 r. nabycie przez nich emerytury oraz sposób jej obliczenia określa art. 14 i 15 ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych i ich rodzin. Stosownie do treści 15 ust. 1 tej ustawy, emerytura dla żołnierza, który pozostawał w służbie przed dniem 2 stycznia 1999 r., wynosi 40% podstawy jej wymiaru za 15 lat służby wojskowej i wzrasta o 2,6 % podstawy wymiaru – za każdy dalszy rok służby. Podstawa jej wymiaru może zostać podwyższona także o okresy pracy przed służbą, tj. 2,6% podstawy wymiaru – za każdy rok okresów składkowych poprzedzających służbę (nie więcej jednak niż za trzy lata tych okresów), 1,3% podstawy wymiaru – za każdy rok okresów składkowych ponad trzyletni okres składkowy, 0,7% podstawy wymiaru – za każdy rok okresów nieskładkowych poprzedzających służbę. Ponadto emerytura wojskowa podlega (na wniosek ubezpieczonego) zwiększeniu w wyniku doliczenia do wysługi emerytalnej okresów zatrudnienia po zwolnieniu ze służby - o 1,3 % podstawy wymiaru za każdy rok zatrudnienia przed dniem 1 stycznia 1999 r. w wymiarze czasu pracy nie niższym niż połowa pełnego wymiaru czasu pracy oraz za każdy rok okresów opłacania składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe po dniu 31 grudnia 1998 r. lub okres nieopłacania składek z powodu przekroczenia w trakcie roku kalendarzowego kwoty rocznej podstawy wymiaru składek na te ubezpieczenia. Okresy po zwolnieniu ze służby dolicza się do wysługi emerytalnej pod warunkiem, że emerytura ta wynosi mniej niż 75% podstawy jej wymiaru (art. 14 ww. ustawy).

L. L. po zwolnieniu ze służby 12.04.1990 r. posiadał wysługę emerytalną (okres służby wojskowej) w wymiarze 22 lata 6 miesięcy 24 dni. Podstawa wymiaru emerytury odwołującego z tej wysługi lat wynosiła 64 %. Wojskowy organ rentowy doliczył do posiadanej dotychczas przez ubezpieczonego wysługi emerytalnej okresy zatrudnienia i ubezpieczenia po zakończeniu służby wojskowej w okresie od 31.08.1992 r. do 30.09.2004 r. (pismo Dyrektora (...) z 30.01.2020 r. -

k. 16 akt ZUS). Jak wynika z decyzji Dyrektora (...) w B. z 23.11.2004 r. (k. 152-153 akt emerytalnych wojskowych), po doliczeniu do wysługi emerytalnej odwołującego okresów zatrudnienia i ubezpieczenia po zwolnieniu ze służby wojskowej, zgodnie z wyżej wskazanymi przelicznikami, procentowy wymiar emerytury wojskowej odwołującego wzrósł do 76,18 %, z tym, że ograniczony został do maksymalnej wysokości wynoszącej 75%. Stosownie bowiem do treści art. 18 tej ustawy, kwota emerytury wojskowej nie może przekraczać 75% podstawy wymiaru emerytury.

Powyższe potwierdza jednoznacznie, że okresy zatrudnienia odwołującego po zakończeniu przez niego służby wojskowej miały wpływ na wysokość emerytury wojskowej, bowiem bez uwzględnienia okresów składkowych „przepracowanych” po zwolnieniu ze służby wnioskodawca nie otrzymałby emerytury w wysokości 75% podstawy wymiaru. Sąd Okręgowy zatem trafnie stwierdził, iż emerytura wojskowa odwołującego nie została obliczana wyłącznie w oparciu o wojskowy staż emerytalny, ale również o okresy składkowe (cywilne), które zwiększyły jej wysokość. Odwołujący miał możliwość uwzględnienia w emeryturze wojskowej okresu „cywilnego” stażu emerytalnego i możliwość ta w jego przypadku została wykorzystana. Skoro odwołujący faktycznie zrealizował uprawnienie do wykorzystania „cywilnego” stażu emerytalnego, to nie można go tak samo traktować jak żołnierzy powołanych do służby po raz pierwszy po dniu 1 stycznia 1999 r. i niektórych żołnierzy pozostających w służbie przed dniem 2 stycznia 1999 r., którzy nie mają możliwości doliczenia do emerytury mundurowej jakichkolwiek „cywilnych” okresów zatrudnienia i w rezultacie przysługuje im prawo do pobierania dwóch świadczeń.

W ocenie Sądu Apelacyjnego w przypadku odwołującego nie doszło do naruszenia konstytucyjnej zasady równego traktowania obywateli wyrażonej w art. 32 Konstytucji RP oraz zasady proporcjonalności, o której mowa w Europejskiej Konwencji Praw Człowieka i Podstawowych Wolności, art. 1 Protokołu Nr (...), sporządzonej 4 listopada 1950 r. w R.. Zasada wypłacania tylko jednego świadczenia z ubezpieczenia społecznego (art. 95 ust. 1 ustawy emerytalnej) stanowi wyraz obowiązującej w prawie ubezpieczeń społecznych zasady solidarności ryzyka i nie jest sprzeczna z konstytucyjną zasadą równości (art. 32 Konstytucji RP). Zasadę równości w odniesieniu do oceny norm prawnych należy rozumieć jako nakaz nadawania im takich treści, by kształtowały one w jednakowy (podobny) sposób sytuację prawną podmiotów jednakowych lub podobnych. Trybunał Konstytucyjny uznaje, że wszystkie podmioty prawa (adresaci norm prawnych), charakteryzujące się daną cechą istotną (relevantną) w równym stopniu, mają być traktowane równo, a więc według jednakowej miary, bez zróżnicowań zarówno dyskryminujących, jak i faworyzujących (wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 24 kwietnia 2002 r., P 5/01, OTK-A 2002 nr 3, poz. 28). Kryterium różnicowania w traktowaniu winno pozostawać w racjonalnym związku z celem i treścią danej regulacji, waga interesu, któremu różnicowanie ma służyć, winna pozostawać w odpowiedniej proporcji do wagi interesów, które zostaną naruszone w wyniku różnicowania a ponadto kryterium różnicowania ma pozostawać w związku z innymi wartościami, zasadami lub normami konstytucyjnymi uzasadniającymi odmienne traktowanie określonych podmiotów. Za uzasadnienie dyferencjacji sytuacji prawnej podmiotów uznaje się zasady sprawiedliwości społecznej. Normy prawne zawarte w ustawie emerytalnej należą do prawa socjalnego, które oparte jest na specyficznych zasadach, wśród których należy podkreślić zasadę solidarności społecznej, która uzasadnia - pozostając w opozycji do zasady wzajemności (eksponowanej np. w prawie cywilnym) - brak pełnej proporcjonalności między składką a świadczeniem (por. D.E. Lach (w:) Ustawa o systemie ubezpieczeń społecznych. Komentarz, pod redakcją B. Gudowskiej i J. Strusińskiej-Żukowskiej, Warszawa 2011 s. 15-17). Podobnie Sąd Najwyższy w cytowanym wyroku z dnia 24 stycznia 2019 r. wskazał, że z konstytucyjnej zasady równości wyrażonej w art. 32 ust. 1 Konstytucji RP wynika nakaz jednakowego traktowania podmiotów prawa w obrębie określonej klasy (kategorii). Wszystkie podmioty prawa charakteryzujące się w równym stopniu daną cechą istotną powinny być traktowane równo, a więc według jednakowej miary, bez zróżnicowań zarówno dyskryminujących, jak i faworyzujących. Zasada równości zakłada jednocześnie różne traktowanie podmiotów różnych, tj. podmiotów, które nie posiadają wspólnej cechy istotnej. Równość wobec prawa to także zasadność wyboru takiego, a nie innego kryterium różnicowania, które jednakże musi pozostawać w racjonalnym związku z celem i treścią danej regulacji, wagą interesu, któremu różnicowanie ma służyć i w odpowiedniej proporcji do wagi interesów, które zostaną naruszone w wyniku wprowadzonego różnicowania oraz z innymi wartościami, zasadami, czy normami konstytucyjnymi, uzasadniającymi odmienne traktowanie podmiotów podobnych.

Skarżący wskazuje na naruszenie zasady równego traktowania obywateli (art. 32 Konstytucji RP) i dyskryminację osób pozostających w służbie przed dniem 1 stycznia 1999 r. i pobierających emeryturę wojskową, bez możliwości pobierania emerytury powszechnej z ZUS w stosunku do żołnierzy, którzy posiadają możliwość pobierania świadczeń emerytalnych z dwóch systemów. Odnosząc się do tych twierdzeń powtórzyć należy, iż kryterium, które zadecydowało o możliwości pobierania dwóch emerytur przez żołnierzy, którzy zostali powołani do służby po raz pierwszy po dniu 1 stycznia 1999 r. (jak i tych, którzy pozostawali w służbie przed 1 stycznia 1999 r.), to brak możliwości uwzględnienia w wojskowej emeryturze jakiegokolwiek okresu „cywilnego” stażu emerytalnego. Kryterium to jednoznacznie określa krąg podmiotów charakteryzujących się tą samą cechą relewantną. Skoro odwołującemu doliczono do wojskowej emerytury okresy „cywilnego” zatrudnienia to nie można zaliczyć go do tego kręgu. Dlatego nie można przyjąć, iż są to podmioty podobne, posiadające wspólną cechę istotną (relewantną), a tylko takie osoby powinny być traktowane równo. Różne traktowanie podmiotów różnych, tj. podmiotów, które nie posiadają wspólnej cechy istotnej nie narusza zasady równego traktowania. Odnosząc się do twierdzeń apelującego o braku ekwiwalentności zwiększenia emerytury wojskowej wskutek doliczenia „cywilnych okresów” w porównaniu do wysokości uiszczonych składek na ubezpieczenie powszechne, należy za Sądem Najwyższym (wyrok z 24.01.2019 r. I UK 426/17) podkreślić, że jeśli emeryt korzysta ze wzrostu emerytury wojskowej z tytułu „cywilnej” wysługi emerytalnej, to oznacza, że zostaje zachowana zasada wzajemności składki i świadczeń w rozumieniu funkcjonującym w polskim systemie ubezpieczenia społecznego nawet wtedy, gdy włożony wkład nie jest wprost proporcjonalny do korzyści, jaką przynosi zwiększenie emerytury.

W ocenie Sądu Apelacyjnego nie można zgodzić się z twierdzeniem skarżącego o dyskryminującym traktowaniu żołnierzy uprawnionych do wypłaty jedynie jednego świadczenia, tj. emerytury wojskowej. Należy zaznaczyć, że jest to grupa zawodowa i tak znacznie bardziej uprzywilejowana względem pobierających świadczenia z powszechnego systemu ubezpieczenia, ze względu na preferencyjne warunki nabywania i obliczania wysokości świadczeń.

W rezultacie, Sąd I instancji prawidłowo uznał, że w stosunku do L. L. zastosowanie ma zasada wypłacania jednego świadczenia (art. 95 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FU), bowiem nie podlega on wyjątkowi, o którym mowa w art. 95 ust. 2 ustawy emerytalnej. Odwołujący może pobierać tylko jedno świadczenie emerytalne (emerytura wojskowa), mimo, że spełnił również warunki do nabycia emerytury powszechnej.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację.

O kosztach zastępstwa procesowego za drugą instancję, Sąd Apelacyjny orzekł, zgodnie z art. 98 ust. 1 w zw. z art. 99 k.p.c., § 10 ust. 1 pkt 2 w zw. z § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych – punkt II sentencji wyroku.

Teresa Suchcicka Bożena Szponar-Jarocka Alicja Sołowińska